

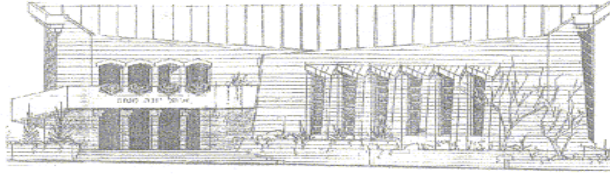
Ohel Yonah Menachem

Synagogue &
Community Center

Rabbi David Spektor

דוא"ל:

vaad@ohelyonah.com

אוהל יונה מנחם

בית כנסת
ומרכז קהילתי

הרב דוד ספקטור

אתר אינטרנט:

www.ohelyonah.com

דף מקורות לשיעור בנושא:

דפי פרשת השבוע לגניזה ?

ערך: הרב דוד אברהם ספקטור

שאלה

לרב, שלום וברכה,
יש לי שאלה שאני חושב שיש בו עניין כללי ולכן אני שולח אותו בכתב בדוא"ל.
כל שבוע מתקבלות בבית הכנסת מספר חבילות עבות של "עלוני שבת". לקראת השבת הבאה רוב הדפים מוצאים את דרכם אל סל הגניזה של בית הכנסת. הדפים מורכבים בעיקר ממאמרי עמדה, ראיונות, סיפורים ומאמרים כלליים בצד מאמרי פרשת שבוע, הלכה והשקפה. רוב הדפים (למרות שלא כולם) דומים בתוכנם לעיתונות ומאמרי ה-"קודש" הם המיעוט. בכל הדפים לא מופיע שם השם ולרוב גם לא פסוקים שלמים.
...נראה לענ"ד שמתוך מודעות סביבתית תהיה אפילו עדיפות למחזר את הנייר מאשר לגנוז אותו, שלא לדבר על חסכון בטרחה של חבר הקהילה הדואג להוציא את כל דפי הגניזה מדי שבוע. אני מבקש את דעת הרב בנושא, וכמו כן בנוגע לחובת הגניזה של מחברות ומבחינים במקצועות קודש מבתי ספר.

תשובה

אכן כבר כתבתי תשובה מפורטת בזה "מה לשים בגניזה", שנמצא קבוע באתר בית הכנסת אוהל יונה מנחם. ובענין דף של פרשת השבוע או מחברת ביה"ס של לימודי קודש כתבתי שם בסעי' ג':
"בדברי קודש, כגון דף עם פרשת השבוע עם דברי תורה ופסוקים וכלי שם ה' מלא או רק בכנוי כגון 'חנוך', אף שמצד הדין מותר למחוק (רמב"ם יסודי התורה ו, ג ע"פ נוסח אוקספורד, כתב יד ברלין, רמב"ם לעם בהוצאת מוסד הרב קוק) אסור לנהוג בו בבזיון (שו"ע יו"ד ס' רפ"ב, סעי' ה', ומטעם בזיון שם ערוה"ש סעי' יא) ולכן ישים אותו בגניזה, שהוא מקום שמור ומכובד בלי אשפה וזבל אחר."
וכך יש לנהוג לכתחילה ובפרט בבית-שמש שיש בקרבת מקום, בחניה של בית העלמין גניזה מרכזית של הרבנות והמועצה הדתית. מכל מקום אם יש קושי בדבר, כפי שכתבת "טרחה של חבר הקהילה הדואג להוציא את כל דפי הגניזה מדי שבוע", או קושי אחר, יש מקום להקל, כיון שאין איסור מחיקה בדברי קודש אלא איסור בזיון בלבד. לכן יכול לשים את עלוני פרשת השבוע או מחברות של לימודי קודש בפח רגיל בתוך שקית דרך כבוד (כמו שהוא שם פירות שביעית, חלה, תרומה גדולה ותרמת מעשר וכן לחם בשקית) ועדיף שישים במיכל למיחזור הנייר, כגון הועד למען החייל, שאין בזה בזיון של כללך.

לסיכום

דפי פרשת השבוע, מחברות ומבחינים בלימודי קודש, אפילו בלי שמותיו הקדושים של הקב"ה ישים לכתחילה בגניזה. מכל מקום אם יש קושי בדבר, יש מקום להקל ולשים אותם בשקית בצורה מכובדת בפח (כמו חלה, תרומות וכו') ועדיף במיכל למחזור נייר.

מקורות התשובה:

א. איסור מחיקה

- (1) רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ו'
(א) הלכה א': כל המאבד שם מן השמות הקדושים הטהורים שנקרא בהם הקב"ה לוקה מן התורה, שהרי הוא אומר בעבודת כוכבים ואבדתם את שמם מן המקום ההוא לא תעשון כן לה' אלהיכם.
(ב) הלכה ב': ושבעה שמות הם, השם הנכתב יו"ד ה"א וא"ו ה"א והוא השם המפורש, או הנכתב אדני, וא-ל, אלוה, וא-להים, וא-לוי, ושדי, וצבאות, כל המוחק אפילו אות אחת משבעה אלו לוקה.
(ג) הלכה ה': שאר הכינויים שמשבחין בהן את הקב"ה כגון חנוך ורחום הגדול הגבור והנורא הנאמן קנא וחזק וכיוצא בהן הרי הן כשאר דברי הקודש (כנוסח אוקספורד וכתב-יד ברלין והוצאת רמב"ם לעם בהוצאת מוסד הרב קוק ולא כמודפס ברוב הדפוסים: "כתבי הקודש") ומותר למחוקן.
(ד) הלכה ח': כתבי הקדש כולן ופירושיהן וביאוריהן אסור לשורפם או לאבדם ביד (ע' להלן רמב"ם הלכות שבת פרק כג, הלכה כו: מניח במקום התורף (הפקר) והם מתאבדים מאליהם) והמאבדן ביד מכין אותו מכת מרדות
(ה) במה דברים אמורים בכתבי הקדש שכתבם ישראל בקדושה אבל אפיקורוס ישראל שכתב ספר תורה שורפין אותו עם האזכרות שבו, מפני שאינו מאמין בקדושת השם ולא כתבו לשמו אלא שהוא מעלה בדעתו שזה כשאר

הדברים והואיל ודעתו כן **לא נתקדש השם**, ומצוה לשורפו כדי שלא להניח שם לאפיקורוסים ולא למעשיהם, אבל עובד כוכבים שכתב את **השם** גונזין אותו, וכן כתבי הקדש שבלו או שכתבן עובד כוכבים יגנזו.
(ו) הלכה נ: כלי שהיה **שם** כתוב עליו **קוצץ את מקום השם וגונזו**, ואפילו היה השם חקוק בכלי מתכות או בכלי זכוכית והתיך הכלי הרי זה לוקה אלא חותך את מקומו וגונזו,
(ז) וכן אם היה **שם** כתוב על בשרו הרי זה לא ירחץ ולא יסוך ולא יעמוד במקום הטנופת, **נזמנה לו טבילה של מצוה** כורך עליו גמי וטובל ואם לא מצא גמי מסבב בבגדיו ולא יהדק כדי שלא יחוץ שלא אמרו לכרוך עליו אלא מפני שאסור לעמוד בפני השם כשהוא ערום.

(2) רמב"ם הלכות שבת פרק כג, הלכה כו
כתבי הקודש...אם היו כתובין בכל לשון או בכתב אחר (לא אשורית), אין מצילין אותם (מפני השריפה בשבת) ...ובחול אסור לקרות בהם (מפני **שדברים שבע"פ א' אתה רשאי לכותבן**) אלא מניח במקום התורף (הפקר) והם מתאבדים מאליהם.

(3) שלחן ערוך יורה דעה ס' רפ"ב, סעי' י' וכן שו"ע אורח חיים ס' קנד, סעי' ה
ספר תורה שבלה או נפסל, נותנים אותו בכלי חרס וקוברים אותו **אצל תלמיד-חכם** וזו היא גניזתו.

סיכום הרמב"ם

1. **איסור תורה**: **שבעת שמות הקדושים** – אסור לאבד, אלא ישים בגניזה, אבל אם נכתב (נדפס) **שלא** לשם קדושת השם, מותר לאבד (מצוה לשרוף).
2. **איסור דרבנן**: **כתבי קודש** ופירושיהן וביאוריהן – אסור לאבד ביד, אלא מניח במקום הפקר.
3. **היתר**: **דברי קודש** – מותר למוחקן ולאבדם

המצאות: בדפי פרשת השבוע (וכן במחברות של לימודי קודש בביה"ס) יש לפעמים משבעת **השמות הקדושים בלי שנוי**, לפעמים **כתבי הקדש**, טקסטים מהתנ"ך, פרשת השבוע עם פירושים וביאורים וכן שאר **דברי קודש**.

ב. איסור בזיון

(4) שלחן ערוך יורה דעה ס' רפ"ב, סעי' ה':
אין זורקים כתבי הקדש ואפילו הלכות ואגדות. (ערוך השלחן שם סעי' יא: משום **בזיון**)

(5) רמ"א יורה דעה סימן רעו, סעיף יג
אסור לכתוב **שם** לכתחלה **שלא בספר**, דיוכל לבא לידי **בזיון**, ולכן נזהרין שלא לכתוב שם באיגרת. ויש נזהרין אפילו במלת שלום, שלא לגמור כתיבתו (מהרי"ל בשם התשב"ץ).

(6) פתחי תשובה יו"ד ס' רע"א, ס"ק כ
"בתשובת חוות יאיר ס' ק"ו **דספרי קודש הנדפסים** בכתב שקורין רש"י ואפילו בלשון חול, חלילה לנהוג בהם שום **בזיון** (לזרקן לארץ או למקום אבדון), **כי קודש הם מצד הענין הנאמר בהם ומצד התכלית שהוא ללמד ד"ת או מוסר**.

ג. מיחזור (התכה, שריפת) כתבי קודש (למניעת בזיון)

7 {משנה ברורה סימן קנד ס"ק כד
שאר ספרים שבלו שצריך לגונזן **ואסור לשורפן** אע"ג דכונתו שלא יבואו לידי **בזיון** מ"מ **דרך השחתה עבד** וכתב הרמב"ם במל"ת סימן ס"ה שהמאבד **כתבי הקודש** עובר בלאו דלא תעשון כן לה' אלהיכם.

(8) עשה לד' רב, חלק ג', ס' כח (הרב חיים דוד הלוי זצ"ל, הרב הראשי לתל-אביב)
(א) הדרך המובחרת ביותר היא לגנוז כל **כתבי קודש** ללא שום הבדל.
וכך זכור אני בימי ילדותי בירושלים, נהגו לערוך לויות גדולות ל**כתבי הקודש שבלו**, ועשו זאת ביום ז' באדר.
(ב) ויראי ה' נוהגים קדושה גם בספרים הכתובים לועזית שהרי קודש הם מפאת תכנם, ואפילו מחברות תלמידי **בתי-ספר שכתובים בהם דברי תורה**, נוהגים לקברם בחצרות בתיהם כשהם עטופים ניילון, ואשרי הנוהגים כך.
(ג) הנה ברור **שדברי תורה המתפרסמים בעתון** אין בהם שום אזכרה, ואעפ"כ ברור שאסור להשתמש באותם דפים שום שימוש של בזיון, וראוי לכל אדם **לגזור אותם דפים ולגונזם**.
(ד) ומי שיודע בעצמו שאין באפשרותו ליזהר בכך, ודאי שטוב יותר ליתנם באותם מיכלים של "הועד למען החייל" (שיש בהם רק נייר ולא שאר אשפה), ואף שממש נלקחים להתכה מחדש, הרי שזה כעין **שריפה** שדנו גדולי הפוסקים להתיר, באם צפויים הם **לבזיון** ודאי.
ואין ספק שקל דינם של עתונים אלה מכתבי קודש, שכן כל עיקרם **אינם כתבי קודש** ולא נכנסו בגדר זה כלל.

(9) שו"ת אגרות משה, יו"ד ח"ב, ס' קל"ה
(א) הנה ראיתי מה שכתב"ה שלח אלי מה שאחד הדפים כל **חתיכת נייר ברכת המזון וברכת מעין שלש ותפילת הדרך וברכות** בדיקת חמץ ועירובין אשר שלחו על יד פאצט (דואר) לאלפי בתים שבשביל המודעות שהדפיס גם כן על חתיכת נייר זה בעניני מסחר, שידוע שרוב בני אדם המקבלים מהפאצט (דואר) **משליכים לאשפה**, ואף שהדפיס שם לשון זה בקשה להתנהג **בכבוד**, **כי כתבי קודש הם**, נמי ברור שאלו שמשליכים מה שמקבלים מהפאצט (דואר) אין קוראים זה כלל ואף מאלו שקראו הרבה לא השגיחו על זה.
(ב) כל-שכן **שאסור להדפיס שמות של נייר של מודעות** הנשלח לכמה אלפים, ואין לסמוך על מה שכתבו שצריך להתנהג בכבוד.
(ג) **אני בעצמי נזהרתי** שאף על ההזמנות חתונות בני ובנותי לא כתבתי **שום פסוק**, אף לא 'קול ששון' וכן הוא מן הראוי לכל אדם להתנהג.

- (א) לנכדו, הרב רפפורט,
(ב) (לשים במכלים שבהם נאספת פסולת הנייר והנחתם במיכלים אינה מעשה איבוד בידיים וגם אין כ"כ בזיון בזה כיון שאין כאן אשפה. אמנם אח"כ יהיה מיחזור לנייר הדומה לשריפה)
(ג) יש לאסור בחומשים וספרי תנ"ך שבהם נמצאים שמות וכן בסידורים מאלו שמדפיסים בשמות ממש.
(ד) אבל מהספרים והספרים הנדפסים מחכמי הזמן וכל הירחונים כשנקרעו ולא שייך שילמדו ויעיינו בהם ואף ששייך שילמדו בהם לפעמים, אך ברור שלא ילמדו ולא יעיינו בהם כאיזה דפים שלמים נמי מותר.
(ה) ודאי גם הקדושה שנעשה על ספרים אלו הוא נמי מצד שנעשו ללמוד בהם דוקא, וממילא כשלא שייך שוב ללמוד בהם הרי יש לנו לומר דאזלא קדושתיה."
(ו) אבל לעשות כן למעשה תדבר בזה עם עוד גדולי פוסקים בארץ ישראל וגם מגדולי ראשי ישיבה וגם עם גדולי תורה והוראה מעדה החרדית ומהספרדים.

ד. שריפת (מיחזור) עלי הגהה ופ"ש עם שמות שלא נדפסו לשם קדושה, אלא לאבוד

11 שו"ת משיב דבר חלק ב', סי' פ (הנצי"ב מולוצ'ין)

- (א) סתירת אותיות של שם שנסדרו ביד המסדר והרי זה כמו מוחק ?
(ב) עיקר ההיתר משום... שלא כוון לקדש השם, אין בסתמא לשמה
(ג) כמו שכתב הרמב"ם, דמשום הכי ספר תורה שכתבו מין, ישרף עם האזכרות, מפני שלא כתבו לשמו...
(ד) הקערעקטין (עלי הגהה) דמתחילה נדפסו לאיבוד אינם אלא כמו שטרות שכתבו בהן אזכרה קודם תקנת יוחנן כהן גדול, שודאי לא נזהרו מלשרוף לאחר הפרעון

12 הרב דב ליאור, הרב הראשי לקרית ארבע-חברון, שו"ת דבר חברון חלק ב' (כ"ח אדר א' תשס"ח)

- שו"ת הנצי"ב במשיב דבר ח"ב סי' פ' מתיר לשרוף עלי הגהות וכן בשו"ת ד"א ח"ג סי' א' בנימוק שהדבר לכתחילה לא נתקדש לקריאה. ובמשיב דבר כותב שסבר ספרים לשמן ממילא השמות מקודשים ואזי יש איסור תורה במחיקה. אולם לאחר בירור שעשיתי אצל בעל דפוס שומר תורה ומצוות ובמציאות שבזמננו היא שרוב הפועלים העוסקים במלאכת הדפוס הם אינם בני ברית ואם גם מתעסקים יהודים אין הם מודעים לקידוש האזכרות ולכן לא נראה שיש כאן בעיה של מחיקת השם שנכתב בקדושה.

13 חזון איש יורה דעה סי' קסד, סי"ק ג:

- (א) דין קרקטין (דפי הגהה), שדנו בזה דור שלפנינו... נכתבו הקונטרסים שלא ע"מ להשלים,
(ב) וכ"ש כשהדפוס לא מכח ראשון של האדם... הן נדפסין על ידי כח אחר המסבב את אופני הדפוס ולא על ידי אדם,
(ג) אם נימא דהוי מעשה קוף, אפשר שאין דעת אדם עליהן ללמוד בהן, אין בהן קדושה כלל, ומותר לאבדן ביד.
(ד) ... אם האזכרות נכתבו רק ברמז ולא במלואן, יש מקום לצדד להקל.
(ה) אם אנו רואים שהן מתבזין ביותר אם אין אנו מתירים לשורפן, אפשר דזהו בכלל 'גדול השלום' ומוטב שישרפו מלתנן למרמס תחת רגלים ותשמישי בזיון.

14 שו"ת אגרות משה או"ח ח"ד סי' לט

- ..ודאי גם הקדושה שנעשה על ספרים אלו הוא נמי מצד שנעשו ללמוד בהם דוקא, וממילא כשלא שייך שוב ללמוד בהם הרי יש לנו לומר דאזלא קדושתיה.

15 שו"ת מנחת יצחק ח"א, סי' טז, יז (הראב"ד של העדה החרדית ירושלים)

- (א) ע"ד שאלתו בנדון עתונים הכתובים בכתב אשורית או אף בכתב ולשון המדינה כמו Jewish Chronicle שעיקרם נעשה להודיע חדשות. אכן הובא שם הרבה פעמים ד"ת, וגם שמות בלשון לאומיים כמו ג"ט וכדומה, מה דינם לענין איסור להשתמש בהם, ומכ"ש תשמיש מגונה, ואם מותרים לאבדם כגון לשורפם, וגם אם יש בשמות אלו עוד משום איסור מחיקה.

- (ב) האגרות והעיתונים ויש בהם איזה דברי תורה, המלאים ע"פ תבל ובודאי אי אפשר לגנום, דעדיף לשרפם מלנהוג בהם בזיון במקומות המטונפות וכדומה...
(ג) אך יזהר מאזכרות.

16 הרב דב ליאור, הרב הראשי לקרית ארבע-חברון, שו"ת דבר חברון חלק ב' (כ"ח אדר א' תשס"ח)

- שאלה: האם מותר לאסוף את כל הניירות של דפי פרשת שבוע או כל מיני ירחונים וכן ספרי לימוד תורה, ובמקום לגנוז אותם ולגרום לביזיון גדול, להשתמש בנייר שלהם להדפסת ספרי קדש ע"י מחזור. תשובה: הרמב"ם כתב "כל המאבד שם משמות הקדושים לוקה מן התורה שנאמר" לא תעשו כן לה' אלוקיכם", המאבד כתבי הקדש לוקה מכת מרדות "[1]. נחלקו האחרונים בחשש ביזיון [2] בספר באר שבע כתב אפילו בביזיון אין מה לעשות וצריך לגנוז, אך [3] בשו"ת כנסת יחזקאל התיר לשרפם משום בזיון. אם כן כאן שמדובר במחזור ולאחר איבודו ידפיסו מחדש ספרים זהו סתירה לצורך בנין שנחשב בשבת כתיקון ונראה שגם כאן ניתן לצרף סברה זאת שמטרת האיבוד היא לצורך תיקון ואין זו דרך השחתה. ולכן בזמננו שכמויות הנייר הולכות ומתרבות ואי אפשר להשתלט ולגנוז את הכל והמצב העכשווי גורם לביזיון נראה לענ"ד שיש מקום להתיר ולערוך מחזור של כתבי הקדש ולכתחילה הדבר יעשה ע"י גוי ומהמחזור יעשו לכתחילה דווקא ספרי קדש. הדברים האמורים לעיל מתייחסים רק לספרי לימוד הנדפסים אבל ס"ת ממש או מזוזה ותפילין שבלו טעונים גניזה ממש כפי שמובא בהלכה. וכל זה בתנאי שיסכימו עימי עוד שני בעלי הוראה היות וזה דבר חדש. לסיכום: הדעת נוטה להתיר מחזור כתבי הקדש לכתחילה ע"י גוי לצורך הדפסת ספרי קודש.

ה. המתירים לשים בכבוד בשקית בפה והאוסרים אפילו מחזור (שריפה) ומחייבים גניזה

17) הרב יהושע ישעיה נויבירט, מחבר שמירת שבת כהלכתה ועוד, כח ניסן תשס"ט (בע"פ) דפי פרשת השבוע יש לשים בפה בשקית ניילון (למניעת בזיון), זה כמו עלי הגהה.

18) הרב אביגדור נבנצל, רבה של העיר עתיקה ירושלים (בין החומות), כח ניסן תשס"ט (בע"פ) דפי פרשת השבוע יש לשים ב"שמות" (בגניזה), מצד שיש בהם דברי תורה (אפילו אין בהם שבעת שמות הקדושים).

19) הרב יעקב אריאל, הרב הראשי לרמת-גן, כח ניסן תשס"ט (בע"פ) א. ספק אם יש שבעת שמות הקדושים בדפי פרשת השבוע ולכן יש לשים בגניזה.
ב. האגרות משה, שכותב שמות לשרוף ולשים במיכל למחזור, מדבר על ספרי ש"ס שאין בהם שבעת השמות האלו (ללא שנוי).
ג. לומר שהדפוס שלא לשם קדושה (מכונות, פועלים גויים), קשה לומר. אם-כן נאמר כך גם על ספרי תנ"ך וכו'.
ד. עלוני פרשת השבוע, אבל עם דברי כפירה יש לשרוף (כמו ס"ת שכתב מין).

20) הרב שמעון ביטון, הרב הראשי לבית-שמש (בע"פ):
א) עיתון חילוני עם ד"ת כדין ספר תורה שכתב אפיקורס יהודי (מין) ואינו חייב גניזה
ב) עיתון חרדי צריך תמיד גניזה מפני ד"ת שבו
ג) מותר לשים בגניזה כל דבר שיש עליו אותיות עבריות.
ד) מזוזות ותפילין פסולים מותר לשים בגניזה רגילה ועדיף בשקית דרך כבוד

21) הרב אליעזר מלמד, רב הישוב הר ברכה, פניני הלכה ח"ד עמ' 114
א) בתקופה האחרונה התעוררה בעיה חדשה, דפים רבים של דברי תורה לפרשת שבוע מודפסים לכבוד שבת ובסוף כל שבת נערכים דפים רבים, והשאלה האם חייבים לגונזם.
ב) מצד אחד דפים אלו נדפסו כדי שילמדו בהם ולא ניתן לומר שמלכתחילה אין בהם קדושה, כפי שאמרנו לגבי עיתון או דפים שנועדו להגהות.
ג) אולם מן הצד השני מלכתחילה הכוונה שילמדו בהם במשך השבת בלבד ואח"כ יניחום, ויתכן שלאחר גמר הלימוד אין בהם יותר קדושה.
ד) למשה הדעה הרווחת היא שיש להחמיר ולגונזם,
ה) ויש פוסקים חשובים שמתירים להניחם דרך כבוד בפה ובמיכלים של הועד למן החייל.
ו) והרצה להקל יכול לסמוך על דבריהם, שכן כל זמן שלא כתובים על הדפים שמות קדושים גם האוסרים מודים שהאיסור מדרבנן.
ז) הערה: לגבי דפי פרשת השבוע המחולקים בבתי הכנסת, מעמדם חמור יותר (מעיתוני חול), שכל עניינם לצורך קדושה, וכן נראה שדעת רוב הפוסקים לחייבים בגניזה.
ורק מצד אחד אפשר להקל, שנועדו ללימוד חד-פעמי, וכיוון שכך אולי אפשר לומר שלא נתקדשו, וכפי ששמע מתשובת הנצי"ב, וכן לפי דעת האג"מ או"ח ח"ד ל"ט שלאחר גמר הלימוד בהם, פסקה קדושתם, אפשר להקל שלא לחייבם בגניזה. לפיכך יש למקילים על מה לסמוך.
ח) אתר Yeshiva.org.il: הדעה הרווחת שצריך לגונזם, שכן אמרו חכמים שצריך לגנוז דברי תורה, אף שאין בהם שמות קדושים. ונפסק שדין הדפוס שווה לכתובה (ט"ז יו"ד רע"א, ח). אמנם יש מקילים, שהואיל ונועדו ללימוד חד פעמי, אין בהם קדושה, והעיקר לא לבזותם. ולכן אם יניחם בפה כשהם עטופים בנייר או ניילון, כדי שלא יטנפו שם, אין בזה בזיון. והרצה לסמוך על דבריהם ראוי.

22) הרב ישראל רוזן, ראש מכון צומת, עלוני בית כנסת או עיתוני משפחה? (הפניה ע"י השואל)
מתוך שבת בשבתו, גיליון 1245: בראשית כ"ו בתשרי תשס"ט 25/10/2008, נקודת מבט
גם בעבר הנוסטלגי, כאשר 'עלוני פרשת השבוע' היו עלוני פרשת-שבוע, היו שהקילו בחובת גניזתם משום שהם מודפסים מלכתחילה, ובכוונת מכון, כחסי חיי מדף, ולא כתורה שבכתב "למען יעמדו ימים רבים". לפני כשלש שנים התכתבתי בנושא זה עם כמה פוסקים מובהקים ויש שהסכימו לגישה זו הלכה למעשה, בכפוף לתשומת לב שאין בהם 'הזכרת שמות'.
עד כה נמנעתי מלפרסם חוות דעת בנדון. עתה, עם התגברות מגמת העיתונאות – אני שלם לחלוטין עם ההנחייה דלהלן ביחס למרבית עיתוני בתי הכנסת: "אורזם בשקית פלסטית עבה יחסית ומניחה באשפה ודיו". לא יהיו עלים אלו עדיפים על פני הפרשת חלה או פירות שביעית...

23) הרב יובל שרלו, ראש ישיבת נעם פתח תקוה, י"א טבת ה'תשס"ח, (הפניה ע"י השואל)
דיני גניזה הם מורכבים, ואני כותב כאן רק "עזרה ראשונה" של דיני גניזה בקיצור:
1. שם ד' – מחייב גניזה. 2. ספרי קודש – מחייבים גניזה. 3. דברי תורה כגון דפי פרשת שבוע – מחייבים זריקה בצורה מכובדת, ועדיף למחזור. ניתן כמובן לגזור את הקטע הדורש גניזה ולגנוז אותו בלבד.